

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1034/13</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 stycznia 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocyłowska (spr.)
	Sędziowie:	SSA Mirosław Szwagierczak SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **30 stycznia 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **D. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o stwierdzenie właściwego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **11 czerwca 2013 r.** sygn. akt **III U 199/13**

I. **uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 27 grudnia 2012r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 210 zł (dwieście dziesięć zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że w stosunku do wnioskodawcy D. D. od dnia 1 lipca 2012 roku ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy na uzasadnienie swojego stanowiska przywołując brzmienie art. 13 rozporządzenia PE i Rady (WE) 883 /2004 wskazał, że praca wnioskodawcy na rzecz słowackiego pracodawcy ma charakter marginalny gdyż stanowi mniej niż 5 % ogólnie wykonywanej przez wnioskodawcę działalności i nie może być brana pod uwagę dla celów określenia właściwego ustawodawstwa.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca D. D. domagał się zmiany jej decyzji poprzez ustalenie, że w okresie od 1 lipca 2012 roku do 30 listopada 2012 roku do wnioskodawcy nie ma zastosowania polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych lecz ustawodawstwo słowackie sprzeciwiając się ustaleniu marginalności jego pracy najemnej u słowackiego pracodawcy i przywołując w tej mierze informacje zawarte w poradniku Komisji Europejskiej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 roku odwołanie wnioskodawcy oddalił. Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca od czerwca 2007 roku prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą na terytorium Polski w zakresie kowalstwa artystycznego zamieszkując także na terenie Polski. W dniu 6 lipca 2012 roku wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie właściwego ustawodawstwa dołączając kopię umowy o pracę z dnia 25 czerwca 2012 roku zawierającej zapisy o zatrudnieniu wnioskodawcy u pracodawcy Z. P. (...) z siedzibą w K., na stanowisku konsultanta do spraw reklamy i marketingu na terenie Republiki Słowackiej przy uzgodnieniu długość czasu pracy pracownika w miesiącu wynoszącym 4 godziny oraz wynagrodzeniu miesięcznym w kwocie stałej w wysokości 25 EURO oraz prowizji za pracę dodatkową, powyżej progu podstawowego zawartego w umowie. Pismem z dnia 10 lipca 2012 roku ZUS poinformował instytucję słowacką, że wobec wnioskodawcy ustalił od dnia 1 lipca 2012 roku jako właściwe ustawodawstwo słowackie. Instytucja słowacka - pismem z dnia 10 września 2012 roku - zajęła odmienne stanowisko w kwestii ubezpieczenia wnioskodawcy wskazując, że po wejściu w życie z dniem 28 czerwca 2012 roku rozporządzenia Komisji (UE) nr 456/2012 praca o charakterze marginalnym występuje, gdy łączny wymiar pracy pracownika oraz jego łączne wynagrodzenie stanowią mniej niż 5% pracy i dochodu ogólnego. W związku z powyższym pismem z dnia 3 października 2012 roku organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że w związku ze stanowiskiem instytucji słowackiej podlega on nadal od dnia 1 lipca 2012 roku ustawodawstwu polskiemu. W dniu 23 października 2012 roku pracodawca wnioskodawcy nadesłał do organu rentowego kopię aneksu do umowy o pracę w języku słowackim datowanego na dzień 1 lipca 2012 roku zawierającego zapis o wynagrodzeniu 30 euro i 12 godzin pracy miesięcznie.

W dniu 7 listopada 2012 roku wpłynęło kolejne pismo wnioskodawcy zawierające żądanie ustalenia ustawodawstwa słowackiego. I w efekcie w dniu 27 grudnia 2012 roku wydano zaskarżoną decyzję. W dniu 7 stycznia 2013 roku wnioskodawca złożył do ZUS kolejny wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa wskazując, że aneksem z dnia 1 grudnia 2012 roku wymiar jego czasu pracy na terenie Słowacji został zwiększony do 40 godzin miesięcznie, z jednoczesnym zwiększeniem wynagrodzenia do kwoty 80 euro brutto. Pismem z dnia 8 stycznia 2013 roku ZUS poinformował instytucję słowacką, że od dnia 1 grudnia 2012 roku ustala, jako właściwe tymczasowo ustawodawstwo słowackie. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że przychód wnioskodawcy z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej w Polsce – przyjęty do podstawy opodatkowania przez Urząd Skarbowy – w roku 2012 wyniósł 23027,80zł. Według Sądu pierwszej instancji przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało aby w stosunku do wnioskodawcy w spornym okresie nie miało zastosowania ustawodawstwo polskie w zakresie ubezpieczeń społecznych, gdyż skarżący nie wykazał, że w spornym okresie nie podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tytułu prowadzonej w Polsce działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia PE i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania Rozporządzenia PE i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę dla celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego

Nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Według Sądu elementem decydującym o podleganiu przez obywatela polskiego ustawodawstwu innego państwa członkowskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego jest faktyczne wykonywanie na terenie innego państwa członkowskiego pracy, która nie ma charakteru marginalnego.

Wobec braku stawienia się wnioskodawcy na termin rozprawy w dniu 11 czerwca 2013 roku, na który był wzywany pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony i kierując się regulacją zawartą w art. 233 § 2 k.p.c. Sąd nadał negatywne znaczenie przeszkodom stawianym przez wnioskodawcę w przeprowadzeniu tego dowodu wbrew postanowieniu Sądu i w konsekwencji przyjął, iż skarżący nie wykazał, że jego praca na terenie Słowacji w spornym okresie była rzeczywistą i efektywną pracą zarobkową i nie miała charakteru pracy pomocniczej lub marginalnej. W szczególności skarżący nie wykazał, że w spornym okresie wykonywał faktycznie pracę na rzecz pracodawcy słowackiego i że praca ta była świadczona w wymiarze co najmniej 5% regularnego czasu pracy pracownika. Sąd nie podziela wprawdzie stanowiska organu rentowego, że przedsiębiorca powinien „przez cały czas pozostawać w gotowości do prowadzenia działalności gospodarczej”. Zajmując takie stanowisko organ rentowy zakwestionował jednak twierdzenie zawarte w uzasadnieniu odwołania (k. 7 akt sądowych), że „działalność gospodarczą ze względu na jej charakter wnioskodawca wykonuje 8 godzin dziennie przez 5 dni w tygodniu, co daje około 160 godzin miesięcznie”.

Wobec pominięcia z przyczyn powyżej podanych dowodu z przesłuchania wnioskodawcy i braku zgłoszenia innych dowodów Sąd przyjął, że skarżący nie wykazał (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) powołanego w uzasadnieniu odwołania twierdzenia faktycznego, że prowadzona w Polsce działalność gospodarcza zajmuje wnioskodawcy około 160 godzin miesięcznie i tym samym jego praca na terytorium Słowacji nie jest marginalna. Wnioskodawca nie przedłożył tłumaczenia na język polski aneksu do umowy o pracę datowanego 1 lipca 2012 roku. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy przyznał, że aneks ten zawiera zapisy o zwiększeniu wymiaru czasu pracy do 12 godzin na miesiąc oraz o podwyższeniu wynagrodzenia do 30 euro. Znamienna jest jednak okoliczność, że aneks ten złożony został do ZUS dopiero w dniu 23 października 2012 roku po zawiadomieniu przez ZUS wnioskodawcy o stanowisku zajęтым przez instytucję słowacką w piśmie z dnia 10 września 2012 roku. Stosownie do zapisów zawartych w samej umowie o pracę umowa o pracę obowiązywać miała od dnia 1 lipca 2012 r. W sytuacji, gdyby strony już na etapie zatrudniania wnioskodawcy istotnie uzgodniły wymiar czasu pracy na 12 godzin miesięcznie i wynagrodzenie na kwotę 30 euro to stosowne zapisy powinny być zamieszczone już w samej umowie o pracę. Nielogiczne jest przy tym, by pracownik wyraził zgodę na trzykrotne zwiększenie jego czasu pracy (z 4 godzin do 12 godzin miesięcznie) przy jednoczesnym podwyższeniu wynagrodzenia tylko o 20% (z 25 euro do 30 euro miesięcznie).

Z zaświadczenia wydanego przez (...) w M. z dnia 11 czerwca 2013 roku wynika, że w roku 2012 wnioskodawca osiągnął przychód z działalności gospodarczej na kwotę 23027,80 zł, co stanowi przeciętnie 1919 zł miesięcznie. Kwota wynagrodzenia wnioskodawcy zamieszczona w aneksie datowanym 1 lipca 2012 roku niewiele przewyższa 5% „całkowitego wynagrodzenia” wnioskodawcy. Sąd zauważył, iż nie jest związany wyjaśnieniem zawartym w poradniku Komisji Europejskiej w kwestii pięcioprocentowego wskaźnika czasu pracy i wynagrodzenia pracownika, dla celów kwalifikacji pracy o charakterze marginalnym. Działalność gospodarcza jest z założenia działalnością nastawioną na zysk. Przedsiębiorcy podejmują w ramach tej działalności decyzje i działania racjonalne. Mając na uwadze odległość z miejsca zamieszkania wnioskodawcy do siedziby pracodawcy słowackiego i koszty dojazdu związane z cenami paliwa oraz poziom wynagrodzenia wnioskodawcy z tytułu zatrudnienia na terenie Słowacji (25 euro w umowie o pracę, 30 euro w aneksie do tej umowy), zatrudnienia wnioskodawcy na Słowacji nie można uznać za racjonalne działanie z jego strony w celu zarobkowym. Jedynym motywem takiego działania przedsiębiorcy, może być tylko dążenie do uniknięcia wyższych składek do ZUS z tytułu prowadzonej w Polsce działalności gospodarczej. Tego rodzaju działanie przedsiębiorcy uznać należy za nadużycie prawa. Niezależnie od tego, Sąd uznał, iż skarżący nie wykazał, że faktycznie świadczył pracę na Słowacji i nie wykazał, że jego praca na Słowacji nie miała charakteru marginalnego. I w tym kontekście do wnioskodawcy nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 3 rozporządzenia Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, co skutkuje

przyjęciem, iż wnioskodawca w spornym okresie podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją wnioskodawca zarzucając naruszenie: art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niezastosowanie; art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 poprzez definitywne rozstrzygnięcie o właściwym ustawodawstwie polskim pomimo braku zachowania przez organ rentowy stosownej procedury kontaktowania się z właściwą instytucją słowacką; naruszenie art. 14 ust. 5b 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 dodanym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 465/2012 poprzez niewłaściwą ocenę umowy o pracę i uznaniem jej za marginalną; naruszenie art. 28 § 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 roku prawo prywatne międzynarodowe poprzez dokonanie oceny umowy o pracę w oparciu o przepisy prawa polskiego; naruszenie zasady rozmieszczenia ciężaru dowodowego i pominięcie obowiązku wykazania przez organ rentowy marginalności umowy o pracę; naruszenie art. 233 §1 i 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów jak i wskazania w uzasadnieniu, którym dowodom Sąd dał wiarę, a jakim odmówił wiarygodności. W konkluzji apelujący wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie jego odwołania względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy zasądzeniu kosztów postępowania za obie instancje.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest uzasadniona i wywołuje konieczność uchylenia zarówno zaskarżonego wyroku jak i poprzedzającej go decyzji organu rentowego.

Wniesiony przez apelującego środek zaskarżenia skutkuje wydaniem przez Sąd drugiej instancji orzeczenia kasatoryjnego z jednoczesnym skierowaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania przez pozwany organ rentowy przy uznaniu przedwczesności zarówno wyroku Sądu Okręgowego jak i poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, iż powodem braku uwzględnienia odwołania wnioskodawcy było uznanie, iż nie wykazał on w toku postępowania odwoławczego niemarginalnego charakteru jego zatrudnienia na terytorium Słowacji – między innymi nie stawiając się na wyznaczony termin jego przesłuchania przed sądem – jak i brak potwierdzenia faktycznego wykonywania stosunku pracy ze wskazaniem wręcz na podjęte przez wnioskodawcę działania mające na celu nadużycie prawa. Uwzględnienie podanych przesłanek orzeczenia dowodzi błędności oceny prawnej skuteczności zawartej przez wnioskodawcę ze słowackim pracodawcą umowy o pracę wraz z jej aneksem z dnia 1 lipca 2012 roku dokonanej w aspekcie polskiego ustawodawstwa z przywołaniem częściowego brzmienia art. 58 k.c. Tak więc już na wstępie podkreślić należy, że analiza obowiązujących w spornym okresie przepisów wspólnotowych w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego tj. przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego daje podstawę do stwierdzenia, że określenie ustawodawstwa właściwego dla oceny transgranicznego stosunku prawnego występuje w oparciu o prawo miejsca świadczenia pracy najemnej, co wyklucza możliwość oceny tego stosunku na podstawie prawa miejsca zamieszkania wnioskodawcy między innymi w aspekcie jego ważności z uwzględnieniem norm zawartych w art. 22 k.p. czy art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. (na brak kognicji sądu miejsca zamieszkania w zakresie badania istnienia stosunku pracy będącego tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt II UK 333/120).

Stosownie bowiem do treści art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 osoba podejmująca pracę najemną w innym państwie Unii podlega w zakresie zabezpieczeń społecznych prawu tego państwa członkowskiego, w którym jest wykonywana praca najemna. Wspomniana zasada powoduje brak możliwości ustalenia ustawodawstwa w jakikolwiek inny sposób niż w niej podany. Jednocześnie normy zawarte w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 określają tryb ustalania właściwego ustawodawstwa przewidując niezwłoczność takiego działania jak i wymóg tymczasowe określenie ustawodawstwa właściwego przy uwzględnieniu m.in. art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Zastosowanie powyższego oznacza formalnie w sytuacji wnioskodawcy i przy uwzględnieniu ust. 3 wyżej wymienionego przepisu (czyli pierwszeństwo ustawodawca państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca najemna dla osoby prowadzącej równoległe działalność gospodarczą w innym kraju), iż organ rentowy nie mógł – po otrzymaniu w dniu 7 listopada 2012 roku ponownego wniosku o ustalenie ustawodawstwa właściwego zabezpieczeniu społecznemu - inaczej postąpić jak tylko ponownie tymczasowo określić dla wnioskodawcy za okres sporny jako właściwe ustawodawstwo słowackie. Jednocześnie jednak nie można nie zauważać, iż organ rentowy ustalając właściwe ustawodawstwo musi się kierować wszelkimi w tym względzie przepisami w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a więc również tymi, które definiują występujące w przepisach tych pojęcia, w tym między innymi to zasadnicze odniesione do pracy najemnej, a przewidziane w Tytule I art. 1 lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie zaś z tą definicją „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. O ile więc istniałyby podstawy do zakwestionowania takiego statusu osoby ubiegającej się o ustalenie właściwego ustawodawstwa w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego, to w świetle wyżej powołanej definicji pracownika najemnego zakwestionowanie w odniesieniu do wnioskodawcy tego statusu nie mogło nastąpić w trybie dokonaniu oceny ważności łączących wnioskodawcę ze słowackimi pracodawcami umów o pracę w kontekście przewidzianych w art. 58 k.c. przesłanek. Oceny takiej co do zasady organy właściwe mogłyby bowiem jedynie dokonać w uwzględnieniu przepisów prawa miejscowego czyli miejsca w którym miała być wykonywana praca najemna wnioskodawcy (prawo słowackie) – co wynika też wprost z art. 8 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 4 lutego 2011 roku prawo prywatne międzynarodowe (przy dodatkowym uwzględnieniu dorobku orzeczniczego Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w zakresie pojęcia pracownika najemnego np. wyroki ETS z dnia 3 lipca 1986 r. 66/85 w sprawie D. przeciwko (...), ECR 1986, s. 2121 oraz z dnia 31 maja 1989 r. 344/87 w sprawie I. B.przeciwko(...), ECR 1989, s. 1621). W świetle już poprzednio podanej uwagi o braku kognicji sądu miejsca zamieszkania oceny istnienia stosunku pracy stanowiącego tytuł ubezpieczenia w innym państwie członkowskim tego typu działania należy uznać za niedopuszczalne w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 praca o charakterze marginalnym nie może być brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Jednocześnie w zdaniu drugim podanej normy wskazano na konieczność zastosowania art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 we wszystkich przypadkach objętych art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009. Powyższe oznacza, iż organ rentowy nie jest uprawniony do pomijania trybu współpracy z uwagi na dokonanie własnej oceny marginalności pracy najemnej mającej być wykonywaną w drugim państwie członkowskim.

Należy zauważać, iż przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego) – w rozdziale II art. 2,3 i 4 –obligują wręcz instytucje ubezpieczeniowe państw członkowskich do ścisłego współdziałania przy stosowaniu jego postanowień, także i w sytuacji ustalania właściwego ustawodawstwa . Takiej zaś współpracy niewątpliwie przy rozpoznawaniu sprawy ponownej – wobec zgłoszenia wniosku motywowanego aneksem do umowy o pracę – oceny zasadności żądania ustalenia właściwego ustawodawstwa od dnia 1 lipca 2012 roku pomiędzy ZUS Oddziałem w R., a (...) (słowacka instytucją ubezpieczeniową) zabrakło. Tymczasem byłaby ona zdaniem tu. Sądu konieczna nie tylko z przyczyn normatywnych

wyżej podanych nakładającej wręcz na organy obowiązek współpracy ale chociażby celem ustalenia czy u pracodawcy była prowadzona kontrola w zakresie prawidłowości zgłoszeń zatrudnionych do ubezpieczeń społecznych obejmująca również sporny okres i jakie ewentualnie były wyniki tej kontroli w tym w odniesieniu do samego wnioskodawcy.

Reasumując Sąd Apelacyjny uwzględniając zasadność podstawowych zarzutów sformułowanych we wniesionej apelacji uznał jednocześnie przedwczesność rozstrzygnięć wydanych w sprawie. Wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy nie wyczerpał trybu koniecznego przewidzianego w art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 powodując brak ostateczności ustalenia ustawodawstwa właściwego. Ponownie rozpoznając przedmiotową sprawę organ rentowy winien mieć na względzie te wszystkie podniesione uprzednio uwagi. Pomocnym w tym względzie niewątpliwie też będzie zasygnalizowana organowi rentowemu – co Sądowi wiadomo z urzędu - informacja (...), co do ewentualnie prowadzonych u pracodawców słowackich kontroli i ich wyników. W przypadku zaś ujawnionego tym sposobem faktu zakwestionowania przez słowacką instytucję ubezpieczeniową ubezpieczenia odwołującego wymagane byłoby także ustalenie w zakresie ostateczności podjętej w tym przedmiocie decyzji przez właściwy organ. Dopiero więc tak obszerne i wnikliwie prowadzone postępowanie wyjaśniające pozwolić może na rozstrzygnięcie istoty sporu, a więc przesądzenie właściwego dla wnioskodawcy ustawodawstwa w zakresie zabezpieczeń społecznych, w okresie od lipca 2012 roku.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art.477^{14a} k.p.c. i art. 108 § 1 w związku z art. 98 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.